

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

J. Holm

ILLUSTRERAD TIDNING
IDUN
 FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET

N:r 7 (842).

LÖRDAGEN DEN 14 FEBRUARI 1903.

16:DE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR: IDUN KR. 6:— IDUNS PRAKTUPPLAGA » 8:— IDUN, FÄNRIK STÅL-UPPL. » 10:— IDUNS MODETIDNING » 2:20	UTGIFNINGSTID: HVARJE LÖRDAG. LÖSNUMMERPRIS: 10 ÖRE.	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSEKR.: JOHAN NORDLING.	BYRÅ: 17 BRYGGAREGATAN 17. REDAKTIONEN KL. 10—4 EXPEDITIONEN KL. 9—5. ALLM. TEL. 6147. RIKS 1646.	KOMMISSIONÄRER ANTAGAS ÖFVER HELE LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.
--	--	---	---	---

PROFESSORN GREFVE GEORG VON ROSEN I SITT HEM. PORTRÄTT TAGET FÖR IDUN TILL 60-ÅRS DAGEN AF HOFFOTOGRAFEN A. BLOMBERG.

GEORG VON ROSEN.

SEX ÅRTIONDEN äro förflutna sedan Georg von Rosen föddes, och man skulle kunna säga, att det är nästan lika lång tid som han verkat i konstens tjänst, ty redan under barndomen var hans håg uteslutande riktad mot konstnärslärobanan. Hans föräldrar — den om Sveriges utveckling så högt förtjänte fosterlandsvännen greve Adolf Eugène von Rosen och dennes ädla, i Grekland borna maka Euphrosyne Rizo Rangabé — gillade icke från början sonens konstnärsträfvän, men från den stund, då de

slutligen gifvo efter för hans brinnande längtan, följde de med oafåtligt intresse och städse vaken omsorg utbildandet af de ovanligt rika anlagen, hvilka därigenom leddes in på rätta vägen. Denna kärleksfulla omsorg lefver i outplånlig hägkomst hos den tacksamme sonen.

Johan Georg Otto von Rosen föddes i Paris den 13 februari 1843. Till Sverige flyttade han med sina föräldrar redan 1848. Svensk blef han i sin konst, i all sin diktan och traktan, utan att därför försmå de lärdomar som studerandet af utlandets konst under olika tider skänkt honom.

Under det han ännu åtnjöt skolundervis-

ning vid Stockholms Lyceum, vann han inträde i konstakademiens principskola, som han på kort tid genomgick och uppflyttade snart i akademiens högre skolor. Stora voro hans framsteg där under kort tid, omisskänlig hans sträfvan till ett högt mål.

Han var ej mer än tjugu år, då han fick tillfälle att göra en studieresa till Belgien och England. I Antwerpen gjorde han bekant- skap med den framstående målaren Henri Leys, hvilken intog en egendomlig ställning bland den nyare tidens konstnärer.

Leys sökte återföra konsten till den tid som var van Eycks och hans skolas, till Nederlän-

derna på fjortonhundralet eller början af närmast följande sekel. Han sökte, om han också ej lyckades, att återväcka de gamla nederländarnes intagande naivitet. Den ha vi för länge sedan växt ifrån, men utan motsträfvighet kunna vi beundra de uttrycksmedel som i fullt ärlig afsikt söker att ännu en gång göra denna naivitet lefvande. Och i det afsendte var Leys onekligen en storhet. Man kan icke undgå att mäktigt beröras af det mästerskap som talar till oss från Leys dukar.

Den utmärkte belgiske målaren är — skref jag för trettio år sedan och jag har ingen anledning att nu ändra det omdömet — icke någon *afterapare* af de gamle mästarne, utan en fullt originell konstnär som har lefvat sig in i de gamles föreställningssätt och ansett sig böra verka med samma medel som de. Han är deras käre son, men icke deras andefattige imitator, och i sin fulla medeltidsoriginalitet utgöra hans målningar något af det mest intressanta som vår tid skådat.

Nu är Leys död, men hans konst är icke död med honom, så mycket man än kunde förledas att tro det, då man icke mera ser till några nya skapelser med det utaf honom åter framkallade gamla uttrycksättet. Om han icke förmådde väcka till nytt lif de gamles friska omedelbarhet, har han dock stadgat åsikten, att historisk konst måste byggas på *historisk grund* med strängt iakttagande af den gifna tidens karaktär.

*

Att en sådan mästare som Leys skulle göra intryck på den unge Georg von Rosen kunde ej vara oväntadt. Såsom nyss antyddes, hade den unge lärjungen redan i vår konstakademiska skolor visat sig sträfva till ett högt mål. Han syftade åt det stora och allvarliga i konsten, på samma gång han bemödade sig att åstadkomma något som skilde sig från hvad han såg närmast omkring sig. Han kände sig intagen af Leys och började måla som denne. Någon *afterapare* blef han dock icke. Därtill hade han redan då allt för stor själfständighet, och denna förde honom slutligen helt och hållet från den Leyska skolans egenheter.

Han återvände till Stockholm och akademien samt fick, 1864, den kungliga medaljen i belöning för en större tafla i olja, som föreställer »Sten Sture den äldres intåg i Stockholm efter slaget på Brunkeberg». En del af samma år tillbragte han åter på studier, då han uppehöll sig någon tid vid konstakademien i Weimar och utbildade hos Carl Werner i Leipzig sin hos Schylander i Stockholm inhämtade färdighet i akvarellmålning.

Året därpå sträckte v. Rosen sina ströftåg mycket längre bort och besökte Egypten, Syrien, Palestina, Turkiet, Grekland och Ungern, gjorde flitiga studier och målade stora akvareller. År 1866 var han åter hemma och erhöi då, på grund af den två år förut honom tillerkända kungliga medaljen, det resestipendium som han innehade i fem år, under hvilka han idkade trängna studier, dels i Paris, dels i Italien, München och Bruxelles.

Under åren 1868—69 uppehöll han sig i sistnämnda stad, målade där en stor kopia efter Van Dyck samt utförde några porträtt, bland hvilka det utmärkte af hans fader, som väckte så stort uppseende på konstakademiens utställning och sedan af konstnärens moder skänktes till vårt nationalmuseum, där det nu pryder svenska afdelningen.

I Bruxelles målade han äfven den stora akvarellen »Blomstermarknad i Brabant på 1500-talet», som tillvann honom stora loford i Belgien och England och varit utställd äfven i Stockholms konstförening samt nu tillhör hans syster friherrinnan Dickson i Göteborg.

Det var detta betydande konstverk — obestrifligen att föredraga framför en senare »Blomstermarknad» i olja — som förskaffade v. Rosen äran af enhällig kallelse till hedersledamot i den berömda akvarellmålareföreningen i Bruxelles.

Vistandet i nämnda stad var för öfrigt rikt på alstringskraft hos den svenske konstnären. Förutom oljetaflor och akvareller utförde han etsningar och raderingar, t. ex. den som framställer »Thure Jönsson återvänder från riksmötet i Västerås, Johannis 1527».

Under åren 1870—71 uppehöll v. Rosen sig i Rom och München och målade bland annat en »Procuratore di San Marco», den lilla tafla som väckte mycket bifall. Men hvad han då förnämligast uträttade var den stora målning, »Konung Erik den fjortonde», som satte kronan på hans verksamhet dittills och som han började i München 1870, men avslutade först efter återkomsten till Stockholm 1871.

Den i Nationalmuseum befintliga taflan är för väl bekant, för att jag skulle behöfva närmare skildra dess alla framstående egenskaper. Odeladt bifall väckte den dock icke. Därtill var den allt för ovanlig, men insiktsfulla konstlärare och större delen af den för innehållsrik målning bevägna allmänheten fröjdade sig åt verket. Ingen kan väl heller se denna tafla, utan att träffas af hvad hon framställer, äfven om han aldrig hört talas om en Erik XIV, en Karin Månsdotter eller en Göran Pehrsson. Det är en *handling*, till hvilken man tycker sig vara vittne, icke blott en målning man ser. Det är icke några figurer i historisk kostym, utan verkande och lidande människor med djupare tillvaro än blotta kroppsligheten. Om lif och död är det fråga, det inser man, och man känner farhågor för utgången. Ett djupt och gripande intryck åstadkommer denna målning endast i och för sig, äfven om man icke skulle ledas af något särskildt fosterländskt intresse.

Men lika klar och djupt gripande som handlingen framstår ur allmän synpunkt, lika litet kan någon som hört talas om Erik XIV:s historia tveka om hvad konstnärens särskilda uppgift varit. Taflan återger visserligen endast en episod ur den olyckliga konungens lefnad, men den episoden skildrar med full tydlighet konungens hela historia. Det är icke en vanlig målning för att lysa med teknisk färdighet, ej heller en tillfällig scen, utan en djup karaktäristik af en framstående historisk persons hela lefnad.

Många lika konstnärligt utförda arbeten har v. Rosen sedan lämnat samt kanske till och med i teknisk behandling den ifrågavarande öfverträffande, men något lika djupt karaktäristiskt torde han icke ha åstadkommit. Framåt har han gått, på en ovanligt hög ståndpunkt står han nu, men något kraftigare i sträng historisk skildring har han ej visat. Och likväl har han under senare årtionden utöfvat en betydande verksamhet och med det ena mästerliga porträttet efter det andra visat just sin ovanliga styrka i karaktärsskildring.

Bland porträtten minnes man med stort nöje det v. Rosen år 1873 målade i Stockholm af Karl XV och som af konung Oscar II skänktes till danske greffen Friis af Friisenborg, samt Oscar II:s bild som af konungen skänktes till drottning Sofia, riksantikvarien J. J. Nordström, beställd af Helsingfors universitet, professor Hedenius, tillhörande Västgöta landskapsförening vid Uppsala universitet och konstnärens själfporträtt, som han skänktes till Florens och hvilket nu sitter i Galleria degli Uffizi i nämnda stad. De tre sistnämnda porträtten målades i Stockholm 1877. Året därpå

målades porträtten af generaldirektör Bennich m. fl. och året 1879 såg utförandet af landshöfdingen Ehrens värds porträtt samt af friherrinnan Dicksons och ministerresidenten Burenstams. Det är omöjligt att uppräknat alla de bilder som af grefve v. Rosen fästas på duken, år efter år, under det också andra taflor tagit hans tid och krafter i anspråk. Men hans porträttkonst är af så stort värde och i så hög grad kännetecknande hans betydenhet och den plats han intager i samtidens konst, att man måste erinra sig åtminstone några af dessa arbeten. Han har under de senaste två årtiondena bland andra målat:

Hofstallmästaren, grefve Fouché d'Otrante, generalen grefve S. Lagerberg, generalmajoren O. Björnstjerna, generaldirektören Troilius, frih. Hochschild, kronprinsen, Jean och Carl Bolinder, envoyén Bille, fabrikör Almgren, prof. P. H. Malmsten, framlidne prof. A. Kjellberg, öfverste kammarherren frih. Bonde, friherrinnan Bonde, född Levenhaupt, frih. G. af Ugglas, prof. G. W. Palm, hofapotekaren Sebardt, direktör O. Samson, kanslirådet F. Sander, öfverståthållaren frih. Tamm, engelske ministern sir Francis Pakenham, Adolf Norden-skiöld (den stolte helfigurbilden bland polarisen), Pontus Wikner, m. fl. m. fl., här utan tidsordning omnämnda, men alla, kan man säga, uppfattade med fin och ädel iakttagelse samt förlänade kraftfull framställning, verk af en porträttkonstens heros, men samtidigt af en djupt kännande människovän. Det är i sanning icke många af samtidens porträttmålare som hunnit till denna harmoniska fulländning i konsten.

*

Man har sagt, att Georg v. Rosen icke är synnerligt alsterrik, och han själf tycks medgifva detta, men det är ingalunda öfverensstämmande med verkliga förhållandet. Kontemplativ är han i hög och äfven lyckad grad, men detta är ingalunda likbetydande med lättja. Otivfvelaktigt sysselsätter han sig mycket med fantasier och funderingar öfver historiska ämnen, lämpliga för målerisk framställning, liksom en obetvinglig lust till studier och analyser af flydda århundradens konst lockat honom till talrika irrfärder i många olika land, men däraf har hans konst ingalunda lidit — tvärtom! Den har därigenom slagit ut i blom och burit frukt af ädelt slag.

Utom af de här ofvan nämnda vandrings-åren under lärotiden har han sedan ofta dragit fördel af resor i främmande land och därvid aldrig tvekat att ställa sig i gallerierna och afbildat gamla mästars verk. Så kopierade han år 1901 i Florens Tizians porträtt af hertigen af Norfolk och år 1902 i Madrid Tizians själfporträtt vid 80 år.

Han har också här hemma under senare tider, vid sidan af mästerverken i porträttkonsten, skapat andra stora och betydande framställningar. En af dessa, skildrande »den förlorade sonens» återkomst till föräldrahem-

Ett verksamt skönhetsmedel är det nya toilettpreparatet »Azymolvinaigre» genom dess inverkan på hudåkomor, ekzem, reformar, finnar, hudrodnader, pormaskar, skäggschamp m. m. Mot *hufvudvärk* och *dåsigheit* är »Azymolvinaigre» ytterst uppfriskande och behagligt. I tvättvattnet och vid bad är »Azymolvinaigre» för muskel- och närvsystemet samt för huden utomordentligt välgörande. Tillverkas under läkarekontroll vid F. Pauli's fabrik, Stockholm.

Den friskaste och angenämaste är F. Pauli's ELECTA-Eau de Cologne. Prisbelönt London, Wien, Paris, Köpenhamn, Chicago, Stockholm m. fl. har F. Pauli's Electa-Eau de Cologne tillvunnit sig kännares odelade bifall.

SOMATOSE

Erkändt bästa krafthöjningsmedel.

Ökar aptiten i hög grad. Erhålles på apotek.

met, målades för det konstlotteri som 1885 anställdes till förmån för Stockholms högskola och befinner sig nu i Nationalmuseum.

Fjorton år därefter utställde v. Rosen den stora och tilltalande taflan »Drottning Dagmars uppväckelse», som beställts af danska staten och nu befinner sig på Frederiksborgs slott på Själland. Men under dessa fjorton år var han ingalunda sysslolös. Arbetet på den stora taflan hade kräft lång tid och stora ansträngningar. Antalet af de samtidigt utförda oljeporträtten, akvarellerna, tuschlaveringarna, pastellerna m. m. var också ganska betydligt. Ståde har han blicken öppen för konstens angelägenheter och följer med hjärtligt deltagande sträfvet hos de unga som visa allvarlig håg och kärleksfull tillit till konstens sanna väsende. I lång tid var han lärare vid konstakademien och beklädde i många år direktörskapet där, men hans tillbakaträdande torde nog icke beteckna något minskadt intresse.

De sextio åren finna Georg v. Rosen i full arbetskraft, och den 13 februari kan med skäl gifva anledning att lyckönska honom för det myckna ädla och goda han i konsten redan utträttat samt uttrycka den förhoppning, att hans arbetsdag måtte ännu räcka länge till ytterligare glädje för den fosterländska konstens vänner.

CLAES LUNDIN.

SLOTTET MIRABEL.

VID VACKRA ungdomsdrömmars sjö,
i rosensnår där ingen gått,
där ligger uppå drömmars ö
mitt fagra lyckoslott —
och rundtom stjärnströdd himlapell
kring slottet Mirabel vid sjön,
kring slottet Mirabel.

Jag drömt så vackert mången gång,
när dagen dog i nattens famn
och näktergalen sjöng sin sång,
om kärlek utan namn.
Jag drömt mång vårens ljusa kväll
om slottet Mirabel vid sjön,
om slottet Mirabel.

Där dväljes mina drömmars mö
med guldglut hår och ögon blå
med ros på mjuka kinders snö
och röda läppar två.
Och hon är härskarinnan säll
på slottet Mirabel vid sjön,
på slottet Mirabel.

Kanhända drömmarn en gång när
till sina bästa drömmars slott,
och kanske att han en gång får,
hvad aldrig förr han fått,
att grinden öppnas tyst en kväll
till slottet Mirabel vid sjön,
till slottet Mirabel.

Men öppnas aldrig slottets dörr,
och när han ej, hvad bäst han drömt,
han drömmer ensam såsom förr
och drömmer, att han drömt
så ungt och vekt och varmt en kväll
om slottet Mirabel vid sjön,
om slottet Mirabel.

SIGURD P. SIGURDH.

NÅGRA ORD OM SÅNGEN I HEMMET.

Den man, som ej inom sig har musik,
Och icke rörs af sköna toners endräkt,
Är böjd för svek, bedrägeri och rof;
Hans andes verksamhet är stum som natten
Och hans begär så svarta som en afgrund.
Tro ingen sådan man!

(Shakespeare, Köpmannen i Venedig.)

DET TORDE knappast kunna jäfvas och det har ofta med beklagande framhållits, att man sjunger alldeles för litet i vårt kära Sverige. Konserter ha vi nog af, äfvenså pianoklink inom hus, men sången i hemmen — hur är det med den? Man behöfver blott gå till vårt naboland, Danmark, för att se sången spela en helt annan roll än hos oss: man sjunger unisont mellan rätterna vid middagar och supéer och när helst man är tillsammans i högtidsstämmning, man sätter sig ogeneradt till pianot och låter sången ljuda, utan att tänka på, om ens röst lämpar sig för konsertsalen eller icke. Hvar och en, som tillbringat någon tid i södern, vet huru luften där tyckes vibrera af sång, huru den beständigt ljuder som en ofbruten hymn till lifvet. I någon mån beror detta på olika folkkaraktärer, men det har dock sjungits mera äfven hos oss, än nu är fallet. Det lär nog vara så, att vi i detta afseende äro inne på dekadensens väg.

Vill man söka grunden härtill, lär det i hufvudsak bero dels på en felaktig uppfattning af hvad som menas med sångröst, dels på öfverskattande af själfva röstmaterialets betydelse. Man kan med säkerhet påstå, att öfver 50 procent af alla människor äro af naturen begåfvade med en röst, som, om den uppodlades, kunde blifva till glädje både för dem själfva och för andra. Man kan äfven med en föga betydande röst prestera sång, som är fullt njutbar äfven för den mera nogräknade; det är ej uteslutande själfva instrumentets välljud, det kommer an på.

Jag skulle vilja tillropa alla Sveriges husmödrar och unga flickor: *mera sång i hemmet!*

Det behöfver ej ordas mycket om musikens betydelse för hemlifvets trefnad och höjande — hvar och en känner den. Vi behöfva sång, och mycken sång, här uppe i Norden. Lifvet är ofta tungt och bittert här hos oss, och det är detta sången skulle bära oss fram och upp öfver. Alla kunna ej blifva operadivor och konsertsångerskor, men alla, eller de allra flesta, kunna sjunga och sprida värme och glädje med sin sång.

Låt oss se till, hvilka sångarter bäst lämpa sig för utöfvande inom hemmets värld!

Vi komma då först till *visan*, den enkla visan, framför allt *folkvisan*.

Det ser ut, som om man åter hölle på att glömma bort, hvilken härlig skatt vi äga i våra folkvisor. Dessa sånger, som uttrycka det finaste och mest intima i vårt nationella kynne, som låta oss liksom lägga örat intill vårt folks hjärta och lyssna till hvad som rör sig därinne — de äro på väg att än en gång hamna på skräphögen. Man nöjer sig med att på pianot klinka igenom bortåt ett dussin af de allra vanligaste i äldre och nyare sättningar; alla de andra äro så godt som okända. Mer än ett hundratal folkvisor finnas för närvarande tillgängliga med text och musik och af dessa äro närmare hälften verkliga pärlor äfven i musikaliskt afseende. Jag vill särskildt hänvisa till en samling af »Hundra svenska folkvisor» med ytterst lätt ackompanjement, utgifna på Abr. Lundquists förlag i Stockholm. Hela samlingen kostar blott några få kronor och är tillräcklig att under lång tid gifva näring åt de musikaliska behofven. Må man blott ej glömma, att det ej är en-

Efter slutad inventering
bortslumpas
mitt från föregående säsonger
öfverblifna lager af
Barnkläder.

OBS! Försäljningen sker endast mot kontant betalning.
— Order till landsorten expedieras endast mot efterkräf. — Priserna äro bestämda samt å alla plagg utsatta.
— Under pågående realisation hållas mina försäljningslokaler öppna kl. 9 f. m.—7 e. m.

M. BENDIX,
16 Regeringsgatan & Sturegatan 5.

bart melodien, det kommer an på, orden hafva sitt stora värde i och för sig.

Visan fordrar så litet; det ligger i dess natur, att den verkar just genom sin omedelbarhet. Det behöfves blott, att man verkligen känner och förstår hvad man sjunger och ger ett okonstladt uttryck däråt. All förkonstling är för visan främmande. Själfva röstmaterialet betyder här ej så mycket. Vi se ju t. ex., huru vår högt värderade Sven Scholander, utan att egentligen äga hvad man vanligen menar med sångröst, genom sin själfulla och genommusikaliska tolkning lyfter visan till en rang, som vi knappast förr kunat drömma om. Kärlek till och förstående af hvad som sjunges är här det enda nödvändiga.

Alltså, fram igen med visan! Den är till för alla, antingen han eller hon har »sång-röst» eller ej.

Därnäst ha vi *romansen*.

Knappast någon annan konststart torde så ofta ha blifvit misshandlad och förvanskad som romanssången. Vi minnas nog litet hvar från en eller annan tebjudning, huru en ung man efter mycket krusande nödgas fram till pianot och, sedan man med mer besvär än saken är värd sökt upp någon ung dam, som kan ackompanjera, bölar fram något, som skall föreställa en romans, utan spår af hänsyn till eller förstående af innehållet, utan att man lyckas uppfatta ett ord af det sjungna. När han så efter förrättadt värf åter intar sin plats, hör man endast uttryck sådana som: »En charmant röst den karlen har! Det var en bas, som heter duga, det riktigt vibrerade i stolarna, etc. etc.» Bara rösten och återigen rösten! Tyvärr är det ej blott de goda kompositörerna i »Bassångarens album», som utsättas för misshandel; äfven Schumann och Schubert och de andra stora få alltför ofta orsak att vända sig i sina grafvar.

Man tyckes alldeles glömma, att kompositören genom att i musik tolka innehållet af en dikt (detta är just romansens mening) har velat säga åhöraren något och att det gäller att få honom att uppfatta detta. Romansen är en enhetlig konstprodukt. Ord och musik höra oupplösligen tillsammans, det ena är lika viktigt som det andra. Till dikten i och för sig kommer den musikaliska dräkten och gör romanssången till en konststart af högsta rang och dess studium till en estetisk njutning framför de flesta andra. Den är kanske mer än något annat ägnad att så småningom utveckla sinnet för skaldekonst och musik och lämpar sig därför särdeles väl för hemmet. Den dummaste och okunnigaste kan lära sig att någorlunda hjälpligt gå i land med en roll i en opera; härtill kräfves mycket arbete, men hufvudsakligen ett rent mekaniskt arbete. För att väl föredraga en romans kräfves det däremot, att man själf har något i sig af både skald och kompositör. Man måste omsorgsfullt studera romansen i både poetiskt

MELLINS FOOD af Läkarekåren erkändt bästa näringsmedel för barn och sjuka.
Finnes på Apoteken samt hos Specerihandlarna.
PROF gratis och franco från Axel Lennstrand, GEFLE.

och musikaliskt afseende. Man måste göra den till sin inre egendom. Man får användning för all den intelligensens smidighet, den fantasi, den rörlighet i känslan, hvaraf man är mäktig.

Detta låter måhända afskräckande. Men det är nog så, att förutsättningarna i någon mån finnas hos de flesta. Det gäller blott att väcka dem till lif och odla upp dem, och just härför är romansstudiet den mäktigaste häfstång. Man måste *studera* romansen; uppfattningen är här hufvudsaken.

Du tager för dig, låt oss säga t. ex. Schumanns Lotusblume. Du studerar först och tillägnar dig den härliga texten af Heine. När detta är gjordt, börjar du undersöka melodien och söker komma på spåren kompositörens mening: hur har han uppfattat dikten och hvad han har velat få fram i sin musik, i stort sedt och i detalj. Sedan tar du för dig ackompanjementet och söker få detta i samklang med det hela. Detta är förarbetet. Så återstår ett intressant arbete: ett ständigt jämkande och affilande, tills du får det som du vill ha det. Du faller lätt för frestelsen att lägga in något efter egen smak här och där i stället för att pietetsfullt följa kompositören i spåren. Detta är visserligen tiofaldt bättre än att ej lägga in något alls, men i allmänhet torde det vara säkrast att låta kompositören råda. Ett motsatt tillvägagångssätt är alltid i viss mån åverkan å annans egendom.

»Nå, men rösten,» säger du, »skall den inte också filas?»

Jo visserligen, så mycket du kan och förstår. Med en rå och fullkomligt oskolad röst

IDUN. FÄRGLAGD KOLTECKNING AF M. E. WINGE.

blir alltid romanssången mer eller mindre primitiv. Du kan själf under arbetets gång jämma ut de värsta skrofligheterna och olaterna, men det är dock rådligt, att du söker få åtminstone några få lektioner i det mest rudimentära af tonbildningskonsten. Sedan kan du på egen hand komma ganska långt med ledning af t. ex. Concones intressanta och synnerligen melodirika sångöfningar samt en

liten dufning då och då i de tvänne bladen Massets vocaliser. Akta dig för att oupphörigen traggla med ett och samma stycke. Det blir i längden odrägligt för både dig själf och för andra. Skaffa dig helst någon större samling romanser. Det bereder omväxling och är vida billigare. Jag vill särskildt framhålla den förträffliga Liedererantz, som bjuder på uteslutande pärlor af ädlaste slag af Beethoven, Schubert, Schumann, etc. Den kan för en summa af 3 mark rekvireras för olika röstlägen i hvarje bokhandel. Tyvärr finnes ännu ingen liknande samling af moderna svenska kompositörer, och det är knappast troligt, att någon kommer till stånd inom den närmaste tiden.

Alltså! Lär att sjunga romanser och sjung dem på det rätta sättet! Romansen ger rum för den högsta och mest raffinerade konst, men den har tillika det stora företrädet, att den är lätt tillgänglig för alla.

Slutligen några ord om *unison sång*.

Den unisona sången har en särskild förmåga att värma och förena och borde förekomma vida oftare än nu är fallet, då folk är tillsamman. Särskildt borde den intaga ett hedersrum vid middagar o. d. inom familjen. Det gamla ordstäfvet »låt maten tysta munnen!» är nog egentligen en kvarleva från förflutna, råa tider, då man åt med glupskhet och då man lika ogärna ville störas i ätandets njutning som hunden vill oröas vid sitt ben. Må lösen nu i stället blifva: »Så mycket samtal och så mycket sång som möjligt under gästbudet!» Detta sätter färg och lif på samvaron och är dessutom mer hygieniskt. Låt rätterna omväxla

ASARNES INTÅG I NORDEN. TAFLA I OLJA AF M. E. WINGE.

med för tillfället författade visor, gemensam sång, etc.!

Älskvärda läsarinna! Vänd nu ej bladet med i bästa fall ett: »Det där var ju inte så galet menadt!» Låt det komma »from sounds to things»! Börja i morgon! Du skall kanske få se, att din man eller din kära pappa allt oftare kommer och slår sig ned i salongen, då pianot öppnas, du skall måhända t. o. m. få spörja, att dina gäster börja tycka, att de ha roligt på dina supéer.

Du kanske invänder: »Men detta är ju att draga ned konsten, att vulgarisera den.»

Minns då, att ju allmänare en skön konst varit utbredd i ett land, dess större och dess flere verkliga konstnärer har det frambragt!

OLOF BOSSON.

GLOM EJ

Jubileumsfondens sparbössor!

FRÅN IDROTTSVECKAN I KRISTIANIA. 1. DEN KUNGLIGA LÅKTAREN I HOLMENKOLLBACKEN. 2. PÅ FÄRD UPP TILL HOLMENKOLLEN. 3. FRÅN ÅSKÅDARLÅKTARNE VID HOLMENKOLLEN. PROFESSOR OCH FRU NANSEN, ÖFVERSTELÖJTN. BALCK, KAPTENERNA PRESTADIUS, FESTIN OCH MÖLLER M. FL. 4. SKIDBACKEN VID HOLMENKOLLEN. 5. ERÖFRAREN AF KONUNGENS PRIS NORRMANNEN K. HOVELSEN I SPRÅNGET. 6. START TILL LÅNGDLÖPNINGEN VID FROGNERSTÆTEREN. 1, 4, 6 N. SKARPMOEN FOTO. 2, 3, 5 A. BLOMBERG FOTO.

»ASARNES INTÅG I NORDEN.»

DET ÄR NAMNET PÅ en hittills aldrig exponerad jätteduk af framlidne professor M. E. Winge, den kände historiemålaren, som en gång i tiden, d. v. s. på 1870-talet, då det ännu var modernt att i konsten behandla fornnordiska ämnen, väckte sensation med sådana taflore som »Loke och Sigyn» och »Tors strid med jättarne» m. fl.

Det är som ett eko från en svunnen epok i vårt lands målar Konstakademiens stora utställningssal möter detta aldrig fullföljda verk af Winges flitiga pensel »Asarnes intåg i Norden», som hans efterlevande dragit fram ur glömskan i tanke att få tafeln afyttrad till Nordiska museet. Där skulle den också passa ganska väl, både på grund af ämnet och till följd af dimensionerna, som kräva en anseelig väggyta för att få plats.

Vi meddela i dagsnumret en reproduktion af tafeln, å hvilken läsaren med lätthet torde återfinna flere af den nordiska mytologiens mest kända figurer såsom Odin och Frigga till höger, bakom dem Balder och Loke, vidare Brage, Tor med hammaren o. s. v. I förgrunden synes Eira, läkekunstens gudinna, knäböjande vid och ägnande sina omsorger åt en sjuk.

Den stora duken, hvilken konstnären aldrig hann få färdig, är med sina en smula konventionellt behandlade figurer ganska typisk för W. och den skola han tillhörde.

Bilden af gudinnan Idun, som vi jämväl afbildat, är en kolorerad kolteckning och sannolikt ämnad att placeras bland gudaskaran å den stora duken.

På Winge-utställningen, som fortfarande pågår i Konstakademien, exponeras också ett antal smärre teckningar och målningar af samme konstnär; de äro ämnade att bortlottas till förmån för ett par

bara skjortärmarne såsom vore det midt i den varma sommaren.

Vårt dagsnummer innehåller några raskt fångade bilder från de spännande täfningarna, som onekligen kunna inregistreras bland de märkligare inom vår vinteridrott.

PRINS BERNADOTTE I HÅLLAND. Prins Bernadotte med familj plägar under någon del af högvintern uppehålla sig vid Hålland i Jämtland, idkande bland annan uppriskande vintersport äfven åkning efter akja med renar.

För prinsparet Bernadottes barn äro dessa färder öfver vit skarsnö ett mycket gouteradt nöje. En af våra fotografier däruppe har med sin kamera fas hållit en bild af hela familjen Bernadotte, just då den står i beredskap att anträda en dylik färd, och som tafian med dess vinterliga sceneri ansluter sig väl till årstiden, ha vi reproducerat densamma i vårt dagsnummer.

EN SERIE FÖRELÄSNINGAR, som lofvar att blifva af stort intresse, kommer att hållas i Venskapsakademiens hörsal den 17, 20 och 23 februari af den norske prästmannen O. P. Monrad.

Föreläsningarna äga rum på tillskyndelse af hvarvarande norska samfund och komma företrädesvis att behandla kvinnofrågan.

Pastor M har skapat sig ett aktadt namn som fördragshållare ej endast i Norge, utan äfven i Danmark, i hvars hufvudstad han blifvit ombedd att i slutet af denna månad hålla några föredrag om »kyrkan och teatern».

Som författare har pastor M gjort sig bemärkt på olika områden i Norges litteratur, och han är sedan länge medarbetare i den frisinnade och mycket spridda tyska tidskriften »Die christliche Welt».

Bland i Norge mera framskjutna män, som med intresse följt pastor M. i hans verksamhet som föreläsare och äfven mycket sympatiskt och erkännande uttalat sig om hans begåfning och allsidiga kunskaper, är biskopen i Christiania dr Bang och dr Ch. A. Bugge.

Det första föredraget är ämnadt att behandla två kvinnogestalter i norska litteraturen samt ett besök hos skalden Björnson, det andra kommer att röra sig om kvinnans ställning och det tredje bär den mycket rymmande rubriken »framtidssikter».

Af den uppstående nettovinsten af de tre föreläsningarna har »Det norske samfund» beslutat att hälften skall öfverlämnas till nödhjälpskommittén för de nödlidande i Norrland.

O. P. MONRAD.

park, till de båda John Ericsson-statyerna i Sverige samt till Nordiska mu-eet i Stockholm, som han alltsedan 1897 varit hedersledamot af. Åt Chicago Art Institute förvärfvades 1893, tack vare direktör P:s frikostighet, skulptören Christian Erikssons gipsrelief »Carl von Linné». Det var äfven direktör P. som först genom en frikostig donation möjliggjorde upprättandet af de samlingar — bl a. flera märkliga amerikanska modeller — hvilka sedermera utvecklats till Svenskt Industri- och Handelsmuseum i Stockholm. Såsom ett erkännande af hans förtjänster utnämndes han 1893 af konung Oscar till riddare af Vasaordens första klass.

Närmast sörjes han af hustru, son, sonhustru och barnbarn. Men många af Sveas och Columbias söner och döttrar tacka honom för hvad han sätt, såväl i sitt fädernesland som i sitt nya adoptivland. Hvilke därför den svenske örtagårdsmästaren i frid, omsusad af lindar från hans fagra Rosehill!

HELGE SANDBERG.

VINTERIDROTT PÅ SALTSJÖBADEN. Sol och värstorm rådde i söndags ute vid Saltsjöbaden, där Stockholms skridskoseglareklubb anordnat sin andra kappsegling för året.

Den ovanligt vackra februaridagen med sin nästan april milda luft hade lockat ansevärliga människoskaror ut från Stockholm för att åse kappseglingen å den stora Baggensfjärden, hvilken låg blank som en nyss folierad jättespegel. Bland åskådareflockarne märktes konungen, hvilken sedan någon tid vistas ute på detta vårt förnämsta skärgårdssanatorium, samt prins Carl och prinsessan Ingeborg.

Konungen hade ådagalagt sitt intresse för täfningarna genom att skänka en större silfverpokal till ett första pris i täfningen för seniorer.

Banan var utstakad på ett område från Restaurantholmen till en prick vid Gustafsbergsbåtarnes segelränna, ett afstånd af 2,500 meter. Vid seniorstäfningen seglades banan fram och tillbaka 2 gånger, eller sammanlagdt en sträcka af 10,000 meter. Förste pristagare i denna täfning blef stadsmäklaren A. H. Zethræus. Han erhöi konungens pokal.

I täfningen för juniorer deltog 12 anmälda, däribland prins Wilhelm, som eröfrade ett af klubbens pris. Förste pristagare var hr G. Norström.

Efter skridskoseglingens slut begåfvo sig de kungliga personerna jämte svit till hotellet och togo plats å verandan till konungens våning, hvarifrån de åsågo ett parti hockey, som å isen nedanför hotellet spelades af det lag sjökadetter, som i detta spel nyligen hemfört seger från idrottsveckan i Kristiania. Prins Wilhelm deltog i dessa täfningar, och det gick så hett till, att flera af kadetterna togo jackorna af sig och spelade i

SÖNDAGENS IDROTTSTÄFLINGAR VID SALTSJÖBADEN.

FOTO FÖR IDUN AF A. BLOMBERG.

1. KADETTERNAS HOCKEYPARTI.
2. KONUNGEN OCH ÖFVERSTELÖJTN. TINGSTEN VID SKRIDSKOSEGLINGSBANAN.
3. PRINS WILHELM SEGLAR IN TILL MÅLET.

FRÅN PRINSEN OCH PRINSESSAN BERNADOTTES JÄMTLANDSBESÖK. PRINSparet MED BARN ÅKA EFTER REN VID HÅLLAND. WAAGSBÖE FOTO.

KUNGL. TEATERNS SENASTE NYHET: »SIMSON OCH DELILA», OPERA I 3 AKTER AF CAMILLE SAINT-SAËNS. TECKNING FÖR IDUN AF C. OLAUSSON.
1, SCEN UR 1 AKTEN: SIMSON STÖTER NED ABIMELEK. 2. SCEN UR 2 AKTEN: DELILA OCH DAGONS ÖFVERSTEPRÄST. 3. FÖRSTÅRTABLÅN I 3 AKTEN:
SIMSON DRAGER KVARNEN I FÄNGELSET. 4. SLUTTABLÅN I 3 AKTEN: SIMSON OMKULLSTÖRTAR TEMPLET.

DE SVENSKA OCH NORSKA OFFICERARNE PÅ FJELDSÆTER VID TRONDHJEM. AUNE FOTO.

DIPLOMATISKA KÅRENS BASAR, naturligtvis också i välgörenhetssyfte, lockade i förra veckan stora skaror af vår huvudstads »spetsar» upp till lokalerna i det nya palatset vid Strömgatan, där basaren med dess köpenskap gick af stapeln.

Alla de vanliga dragande arrangemangerna med tombola, dramatiska föreställningar och annat mera voro gifvetvis tillfinnandes, och handeln gick friskt undan till förmån för de fattiga barn, som saken gällde. Basaren hade tillkommit på initiativ af härvarande belgiske envoyéns maka, baronessan Daelman, hvilken på grund af sina sympatiska personliga egenskaper intar en framskjuten ställning inom vår diplomatiska kvinnovärld.

Bland ögonfåglande förlustelser märktes en menuett, utörd af damer och herrar i rococo-dräkter.

Vi återgifva i dagsnumret de respektive deltagarna i dansen, som voro fröknarna Elisabeth de Geer, Adrienne de Geer, Elsa Ribbing och Märta af Petersens samt frih. Thott och löjtnanterna Tamm, von Horn och Didrik Bildt.

*

IDROTTSVECKAN I KRISTIANIA. Från de nyss avslutade glänsande idrottsdagarna i och invid den norska huvudstaden bjuder Idun i sitt dagsnummer ytterligare ett antal bilder, nämligen från skidlöpningarna vid Holmenkollen och Frogner-sättern samt från hästlöpningarna vid Frogner.

Alla dessa resulterade, hvad svenskarne angick, ej alldeles så som man på förhand beräknat. Våra skidlöpare med sina långa, eleganta skidor måste, antog man, stå oerhört tillbaka för norrmännens läta tunna löpskidor, med hvilka det anses omöjligt att täfva. Också blefvo svenskarne slagna, men det hindrade ej att i hopplöpningen stockholmaren Bomgren genom sitt 26 meter långa hopp ingaf hos norrmännen en känsla af, att svenskarne snart nog skola kunna uppträda som värdiga medtäflare i denna af norrmännen med mästerskap behärskade sport. Af andra svenskar, som nästan gjorde norrmännen rangen stridig, må nämnas hrr Karlström och Näslund från Sundsvall. Förste pristagaren i språnget blef emellertid norrmannen K. Hovelsen.

Så kommo hästlöpningarna vid Frogner. Här hade såväl norrmän som svenskar invagat sig i den föreställningen, att de senare skulle vara de förra så öfverlägsna, att utgången ej kunde bli mer än en: nämligen svenskarnas fullständiga seger. I såväl häcklöpningen som steeple chase visade det sig emellertid, till allas öfverraskning, att norrmännen blefvo de triumferande, i det löjtnant Morgenstjerne inkom först i häcklöpningen och ryttmästaren Gedde först i steeple-chase'n.

De nu avslutade täflingarna gifva alltså vid handen, att våra käcka norska bröder äro ypperliga idrottsmän såväl på skida som hästrygg och att de våra ännu på detta område ha åtskilligt af sportens teknik att inhämta, innan de nå upp i

samma plan som norrmännen. Men den dagen kommer utan tvifvel snart, ty mod och energi — det besitta svenskarne i samma grad som sina bröder bland fjällen. Det ha de nu tilländalupna idrottsdagarna bekräftat.

*

»LA SOCIÉTÉ SCANDINAVE» (Den skandinaviska Forening i Paris) hafva de förra året började och med stort intresse omfattade »litterära onsdagsaftnarna» åter upptagits. Bland föredrags-hållarne denna säsong märkas följande svenskar: hrr Sam. Stadener, Christoffer Norlin, Edvard Stjernström; norrmännen Kristian Krogh, Erik Lie, M. Henriksen-Lie samt Georg Brandes, baron Ripperda och Emil Andersen danskar.

Föreningen, som räknar sin tillvaro ända tillbaka till början af 60-talet, hade under det sista tiotalet år fört en tynande tillvaro, men har under sin nuvarande »formand» herr Otto Lund, norrmän, åter blifvit helt lifskraftig. Medlemsantalet, f. n. uppgående till ett 100-tal, räknar såväl damer som herrar, skandinaver som finnar. För-

eningen disponerar en treftig klubblokal i Rue du Louvre n:r 20, där en mängd svensk-norskdanska tidningar äro tillgängliga samt ett värdefullt, 1,500 volymer räknande, bibliotek nordisk litteratur står till medlemmarnes disposition.

»GIFTA SIG FÖR PENGAR...» EN SKÅNSK BYGDESKILDNING AF NELLA NORRVALL.

FORTS. FR. FÖREG. N:R.

FRÖKEN Hedda Holm var en fint bildad och djupt känslig kvinna. Hon hade sett mycket af lifvet både i sitt eget och i främmande land. Den rika familj, i hvilken hon varit en kär medlem i bortåt tjugu år, hade, när sista dottern flög ut i lifvet, erbjudit hennes älskade fostrarinna ett hem för alltid. Men familjen var bosatt i norra Sverige, och fröken Holm, som var född skånska, hade aldrig kunnat glömma de stora vidderna, de gula, vaggande kornfälten och de fagra bokskogarna i sin egen rika hembygd. Och när arbetsdagen var slut och den lilla lifrättan föll ut, tyckte hon sig ej längre kunna andas mellan de höga fjällen och de dystra furuskogarna, och hon återvände därför till södra Sverige.

Hon hamnade slutligen i det lilla B-by, tätt bredvid kyrkan och den låga, gammaldags prästgården, hvilken senare i mycket påminde om den, i hvilken hon själf var född och fostrad.

Det dröjde ej länge, innan fröken Hedda lärde älska sin nya elev, den lilla tysta Beth, och småningom vann hon också det älskliga barnets hela förtroende. Och nu randades en ny och lyckligare tid för den annars så ensamma flickan.

Fröken Holm hade ett efter sina förhållanden präktigt bibliotek. Under det den lilla arbetade, föreläste vanligen den vänliga lärarinnan en eller annan liten berättelse. Blef sömnen riktigt jämn, eller den lilla blomsterslingan riktigt fin och fager, så kunde det äfven hända, att Beth efter lektionen slut fick genomse något af de vackra planschverk, som prydde bordet i Heddans lilla förmak.

När den unga flickan hunnit så långt, att hon t. o. m. väckte kusinernas häpnad öfver sin konstfärdighet, visste hon ställa det så, att hon fick taga lektioner i musik för Hedda Holm. Allt efter som tiden led glömde både lärarinnan och elev, att nära nog en hel människoålder skilde dem åt. Beth med sitt brädmogna och Hedda med sitt ungdomliga sinne möttes så att säga på halfva vägen, och de voro snart förenade af den innerligaste vänskap.

Det förädlade inflytande, som fröken Holm hade öfver den unga flickan, sträckte äfven sina verkningar till hemmet. Sakta och omärkligt började Beth förändringen till det bättre. Modern knotade ibland öfver det myckna fjäsket. Men

FRÅN BARONESSAN DAELMANS BASAR I PALATSET VID ROSENBAD. DELTAGARNE I MENUETTEN. C. OLAUSSON FOTO.

hur det var, fann hon sig småningom bättre i det allt mera trefna hemmet, och hon lät därför den unga dottern hållas.

Det enda, som förmörkade Beths lugna lycka under dessa år, var föräldrarnas smutsiga girighet. Alla hennes försök att inverka på dem i den vägen voro fruktlösa. Man var lika »om sig» där i gården nu som alltid. Man räknade t. o. m. icke så noga ifall ärligheten blef en smula snedvriden. Kunde man bara »sko sig» på affären så — — —

Den ärliga dottern, med sitt ömtåliga samvete och sina strängt

att han förmodligen aldrig skulle blifva ombetrodd att klättra öfver rike-Jeppas penninghögar — som hon gjorde af den rike och betydligt viktigare Märten Sonesson.

Den gamla fabeln om räfven och rönnbären går igen i lifvet i tusentals variationer, och det dröjde heller inte länge, innan den stack upp sitt röda hufvud framför den häpna Beth.

En söndag några veckor efter sin hemkomst råkade hon några af sina s. k. väninnor. Dessa började »bry henne» för de många herrbesöken i hemmet.

Afunden är lömsk och bitter,

rena seder, såg det med grämselse, men var fullkomligt maktlös. Hon kunde endast någon gång genom egna uppoffringar godtgöra, hvad föräldrarna brutit, men söka få dem på andra tankar, när det gällde mitt och ditt, var alldeles lönlöst.

Så rullade åren förbi, det ena nästan fullkomligt likt det andra. Hvad yngsta dottern angick, sökte det snåla bondfolket på allt sätt följa med sin tid. Beth hade därför icke länge burit lång klädning, förrän hon sändes till folkhögskolan och därifrån till en småländsk prästgård för att »lära hushåll».

När den unga flickan, som vuxen dam, kom tillbaka, började ortens ungherrar få ett fasligt intresse för Jeppa Nilsson och allt hvad honom tillhörde. Hade man fått ett föl i gården, en kalf, eller bara några griskultingar, så blef det en rörelse utan ända. Den snåla moran, som man annars »drog sig för», blef i hast så populär, att hon valdes till hedersledamot i ortens sångförening. Jeppa tog saken lugnt och var tämligen ordknapp och äfven en smula afvisande vid allt detta vänliga intresse. Sin sista tös ville han hålla hemma så länge som möjligt, och för Beth var knappast den bästa bra nog.

Mor däremot var alltid vänlig och tillmötesgående. Hon kände sig smickrad af all den artighet, man visade henne både hemma och ute på de stora bondgillena. Hon förmligen njöt af att vara den främsta t. o. m. i byskvallret. Hon visste nog, att hon på grund af sin snålhet, var en visa i hela socknen. Men nu kunde man se. Alla de där afundsjuka bakdantarne, som hånat och belett både henne själf och hennes surt förvärfvade slan-

tar, de rullade sig nu i stoftet för både henne och dem. Mest njöt hon, när hon tänkte på Märta Pål Ols, den rika änkan söder om byn. Denna var vidt beryktad för sin godhet mot de fattiga och sin välvilja mot tjänare och arbetsfolk. Nu satt hon och skördade lönen för allt det goda hon gjort. Hon hade tre fullvuxna döttrar och fullt med fyle i den lilla aldungen utanför gården. Men se i år var där tyst och stilla, det hade mor Metta själf både hört och sett.

Annat var det i rike-Jeppas gård nu för tiden. På våren, när jakttiden började, ja nästan innan råkynglet var fullväxt, blef det ett oupphörligt knallande ute i vildplanteringen och en rörelse i gården utan ända. Mor bjöd »gökar» flere omgångar ibland, och när Jeppa teg, pratade hon för dem båda.

Beth, hvilken till en början, ung som hon var, ingenting förstod, tog allt från den oskyldigt glada sidan. Hon skämtade därför lika barnsligt fritt med dem alla. Hon var heller icke en smul vänligare mot den ena än mot den andra. Hon gjorde precis lika mycket af den unge boställsarrangören — hvilken påstods stå på så dåliga fötter,

och den stackars flickan fick snart klart för sig, inte bara hvad de besökande ville, utan äfven hvarför de just stämt möte i hennes hem.

Beth trodde hon skulle sjunka till jorden af skam. Först grät hon, sedan kände hon sig gripen af en vild vrede. Hur kunde de bara våga?

Men så kom hon att tänka på föräldrarna. Nog förstodo de väl meningen. Hur kunde de då ställa ut sin dotter som en marknadsapa — »fy!»

Nu förstod hon. Hon hade flere gånger tyckt, att det var så underligt

med fadern. Han hade ju blifvit så tvär och butter mot främmande. Ah, hvad hon nu var honom tacksam därför.

Men modern! Beth kände en het blodväg skjuta upp i ansiktet, när hon tänkte på, hur gifmild denna blifvit på sista tiden. Hon, som annars — — —

Hur kunde hon? Hur kunde hon?

Men kanske var det bara elakt förtal. Det måste det vara, det var ju icke möjligt annat. Den gamle, fule änklungen från grannförsamlingen t. ex., Malenas gräslige Märten, och så den sprätige bokhållaren framme vid järnvägsstationen och många, många med dem. Nej, alla kommo då inte i samma ärende, det var väl ändå omöjligt.

Dagen efter, när Beth kom ut i köket, talade »tösen» om, att där låg en vacker, brokig kattunge nere i bakstugan.

»Vi få kanske lägga den i en korg och sätta den ut i förstugan,» tillade hon och såg menande på Beth. »Här kommer kanske manfolk och ska titta på den uppåt dagen. Far sålde ju den sista kalven i går, och nu är här ingenting nytt mer än katten.»

FRÅN IDROTTSVECKAN I KRISTIANIA. 1. DEN KUNGLIGA LÄKTAREN UNDER HÄSTLÖPNINGARNA VID FROGNER. 2. ETT HINDER TAGES UNDER HÄCKLÖPNINGEN. 3. RYTTMÄSTAR GEDDE INKOMMER SOM FÖRSTE MAN I STEEPLE-CHASEN. 4. LÖJTNANT STJERNSWÄRD INKOMMER SOM FÖRSTE MAN I DISTANSRIDTEN. 5. SAMLING TILL JAKTLOPPET. 6. FÖRSTE PRISTAGARNE I SKIDKÖRNING LÖJTNANT SOMMERFELDT OCH KAND. EGEBERG INKOMMA TILL MÅLET. N:R 1 N. SKARPMOEN FOTO. 2-6 A. BLOMBERG FOTO.

Pellerin's Margarin
är bäst!

Sparkasseräkning
4 proc. ränta.
Nordiska Kreditbanken
1 Drottninggatan 1
Mynttorget 4, Drottninggatan 102
Hornsgatan 52.

Göteborgs Enskilda Bank
12 Brunkebergstorg 12.
Sparkasseränta 4 proc.

Allm. telefon:
8 68, 47 35,
47 36.

Rikstelefon:
1 79,
66 10.

Olaus Olssons Kolimport-Aktiebolag
etableradt i Stockholm 1880.

1:a Anthracit.

Hushållskol. Cokes. Briketter.

Iduns Modetidning.

N:r 3 nu utkommet och innehåller bland annat:
2 st. **Folkdräkter**, 1 manlig och 1 kvinnlig, från **Delsbo i Hel-singland**. Folkdräkternas stilenlighet kontrollerad af föreståndaren för Allmoge-afdelningen vid Nordiska Museet hr P. G. Wistrand.
4 st. **Bal- och Sällskapsdräkter**.
4 st. **Visit- och Promenaddräkter**.
1 st. **Resdräkt**.
3 st. **Maskeraddräkter**.
2 st. **Eleganta Kappor**.
4 st. **Barndräkter**.
4 st. **Bluslif**.
m. m. m. m.

Lösnummer 10 öre hos alla Iduns kommis-sionärer.

Prenumerationspris 1: 20 för halft år.
Fullständiga och korrekta mönster från ett af Stock-holms förnämsta damskrädderier tillhandahålles såväl prenu-meranter som lösnummer-köpare af Iduns Modetidning till mycket billiga priser.

Hotell Lindqvist

(I klass Hotell),
midt emot Centralstationen,
STOCKHOLM.

Allm. Telefoner:
Nedre våningen 70 25.
II:a 181 35.
Rikstelefon:
41 23.
Växelstation.

Från 1 Februari tillökas Hotellet med ytterligare 15 komfortabla rum på nedre bottnen och rekommenderas i ärade resandes välvilliga hägkomst.
Frukost, Lunch och Supébricker serveras på rummet Elektrisk belysning i hela hotellet. Badrum med varmbad och dusch. Rikstelefon i de flesta rum. Läs- och skriftrum på nedre bottnen. Spårvagn passerar förbi hotellet.
Vaktmästare möter vid alla tåg.
Obs.! Många rum från 2 kronor.

Gustaf Piehls Bryggeri-A.-B.
Stockholm 66 Götgatan 66 Stockholm
rekommenderar sina tillverkningar af:
Lager-Öl, Lager-Dricka
Pilsner-Öl, Iskällar-Dricka
samt såsom specialitet:
Pilsner-Dricka
Allm. telef. 36 56. Rikstel. 18.

Lars Monténs Neutrala Karntval till ylletvätt och Oleintval till linnettvätt användes lämp-ligast sålunda:
1/2 kg. tvål kokas i 2 liter vatten; när tvålen är upplöst, tillsättes under omröring 20 à 25 liter ljumt vatten; i denna utspädda lösning neddoppas plag-gen. Vid ylletvätt böra såväl lösningen som sköljvattnet hafva 36 à 38 grader.
Finnes hos de flesta specierhandlare samt i mina butiker.
N:r 19 Stora Nygatan. — N:r 29 S:t Paulsgatan.
Sifvermedalj i Köpenhamn 1888. Gulmedalj i Stockholm 1897.

Vackra händer.
Utdrag ur analys å S:t Eriks
Aseptol-Lanolin-Tvål
& **Bor-Lanolin-Tvål**
(9,5 % öfverfettade toilletvål).
och anser jag därför, att de äro mycket goda toilletvålar, som böra verka välgörande på huden.
Stockholm den 1 nov. 1902.
Carl Setterberg,
Fil. Dr. Handelskemist.
S:t Eriks Tekniska Fabrik, Stockholm.

Agra Mejeri-Margarin
är
finaste märket.
KÖP KOCKUMS EMALJERADE KÄRL
Världsberömda! Starka! Prisbilliga!

Sydsvenska Kredit-Aktie-Bolaget,
Stockholm, 17 Fredsgatan 17
Afdelningskontor Götg. 31.
(Fonder kr. 6,765,000.)
Deposition 4 %
Sparkasseräkning 4 %
Upp- & Afskrifning 2 %
Kassafack å 15, 20 och 25 kr.
Hemsparbössor.

Hernösands Enskilda Bank,
Kungsträdgårdsgatan 16.
Sparkasseräkning.
Kassafack 15 kr. för år.
Notariatafdelning.

Aktiebolaget Stockholms Diskontobank,
Hufvudkontor: Regeringsgat. 8.
Afdelningskontor: Hötorget 8.
Högsta depositionsränta ... 4 1/2 %
Sparkasseränta 4 %
Checkräkningsränta 2 %
Kreditvänta 5 %
Utländskt mynt köpes och säljes.
Resekreditiv utfärdas. Notariat-afdelning. Förvaringsfack.

Första klass Privathotell,
en och två trappor upp,
8 Birger Jarlsgatan (f. d. 10),
Stockholms förnämsta gata.
Rikstelef. 44 01. Allm. Telef. 125 39.
Edla Carlsson.

Sommarbostad.
Vid Rönninge järnvägsstation finnes att hyra en särdeles vac-kert och väl belägen möblerad våning om 3 rum, jungfrukam-mare och kök, skänkrum, skaf-feri och källare, passande för liten familj. Stor, öppen ve-randa. Frisk luft och härlig natur. Mjök, is och ved på stället. Bageri och handelsbod 2 min., järnvägsstation och post 4 min. Afloppsledning i köket.
Allm. Tel. Rönninge n:r 10.

TIDAHOLMS FANTASIMÖBLER
rikhalt. urval i fornn. stil. Full-st. rumsmöble mang utföras i alla olika varia-tioner efter or-ler. Mod. mönster. Begär prisuppgifter från Tidaholms Bruks Aktiebolag, Tidaholm. Försäljningsmag. Beridarebang. 27, Sthlm.)

För flickor att beakta!
I en större trädgårdsanläggning, belägen i närheten af sydsvensk sjöstad, mottagas som elever ett mindre antal unga flickor. Praktisk undervisning meddelas i alla gren-ar af trädgårdsyrket, ej blott i odling på kalljord, utan äfven i drifhuskultur. Re-flektanter hänvände sig före den 15 febr. i bref till »Trädgårdsskola», adress Gull-berna, post: restante, för erhållande af prospekt.

Iduns Handarbetstidning

utkommer år 1903 två gånger i månaden som en själfständig mönster-tidning och kostar för helt år kr 2: 20 för halft år kr. 1: 20, lösnummer 10 öre. För detta billiga pris erhål-les sålunda 2 gånger i månaden ett nummer med originalmön-ster till handarbeten af alla slag **broderier, läderpla-stik, träsniderier, glödrkning** m. m. komponerade af tvåne framstående kvinnliga konstnärer på detta område.

Nytt! Nytt!

Alcock's Porösa Plåster
mot hosta, förkylning och alla smärtor.

Maltextrakt Se följande analysintyg af Prof. Carl Th. Mörner, Upsala den 12 maj 1902.
A. "Äkta Kron-Malt-Extrakt" från Kongens Bryghus, Köpenhamn.
B. "Björkboms Maltextrakt" från Apoteket Enhörningen, Göteborg.
Originalkärlnets nettoinnehåll A 370 gr. B. 411 gr.
Innehållets halt af vattenfritt extrakt A. 16,5 proc. B. 73,7 proc.
Absoluta mängden vattenfritt extrakt i originalkärl A 61 gr. B. 303 gr.
Häraf framgår att: 1 flaska Björkboms Maltextrakt (pris 95 öre) innehåller lika mycket Maltextrakt som 5 flaskor Äkta Kron-Malt Extrakt (pris kr. 3: 75).
Välj själf, men vill Ni hafva valuta för Edra pengar, så bör Ni köpa
— Björkboms Malt-Extrakt. —
Fås å alla apotek och på fabriken, apoteket **Enhörningen** i Göteborg.

Kaffe blir dåligt,
ja, ett gift, om det ständigt drickes oblandadt, hvarför man alltid bör blanda sitt kaffe med Stockholms Kaffe-Aktiebolags berömda Intubikaffe (nu kalladt Arlakaffe) som af de mest framstående professorer och läkare in-tygas att göra kaffet godt, hälsosamt, välsmakande, ytterst drygt och billigt samt att förhindra kaffeförgiftning.
Paketer å 25 och 10 öre i alla speceri-och diverseaffärer. Obs. noga att fir-mans namn Stockholms Kaffe-Aktie-bolag, samt ordet Arla i rött är tryckt å alla paket, ty endast dessa äro verk-ligt äkta och garanterade att innehålla den bästa kaffetillsättning.

HERM. MEETHS
Stort urval af
Siden, Chiffon, Ryseh, Spetsar och **Spets-Jabots.**
Regeringsg. 26.
STOCKHOLM.

KNEIPPBADEN —
Borg, Norrköping
Året om fullständig kall- och varmvat-tenkur.

Läs
veckans nummer af
PUCK
som bland annat innehåller:
De visa och de fåvitska jungfru-arna, veckans politiska teckning af Edv. Forsström. Från generalkon-sulns bal af Victor André, Från de 112 dagarne och dessutom visor & teckningar af Stangenberg, Hampus, Ringné, Nehrman m. fl.

Ölandsdräkter
utföras på beställning.
Obs. H. K. H. Kronprinsessans modell endast genom Hush. Sällsk. Slöjdmagasin i Kalmar.

Rättvik
1 kl. mindre pensionat.
Adr.: Ellen Mallander.

Fördelaktigt. Insänd kr. 1,65 till John Fröberg, Fin-spong, erhållas 100 olika vy-och genrebrefkort.